

HỒI THỨ MỘT TRĂM MƯỜI HAI

GIANG NAM TỨ HỮU CỬ NGƯỜI TÁI ĐẦU

Bọn Hắc Bạch Tử ba người kinh hãi vô cùng vì họ biết nội lực Hoàng Chung Công đứng vào số nhất số nhị trong võ lâm. Trước khi lão qui ẩn đã ít gặp tay địch thủ. Trải qua mười mấy năm khổ công tu luyện nội lực càng tiến bộ phi thường. Thế thì ai còn ngờ được lão lại thất bại về tay một chàng thiếu niên hậu bối phái Hoa Sơn? Nếu không phải chuyện mục kích mà chỉ nghe nói thì thật khó có thể tin được.

Hoàng Chung Công nhăn nhó cười nói:

- Kiếm pháp của Phong huynh đệ đây tinh diệu đến trình độ suốt đời lão phu hiếm thấy. Nhất là nội lực thâm hậu phi thường càng khiến cho lão phu kính phục vô cùng! Lão phu cứ tưởng chiêu "Lục đỉnh khai sơn" trong "Thất huyền vô hình kiếm" của mình hiện nay đã thành vô địch, ngờ đâu nó chỉ là một trò con nít dưới bàn tay Phong huynh đệ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Văn bối phải gắng gượng chống đỡ, may được tiền bối nương tay cho rất nhiều.

Hoàng Chung Công buông tiếng thở dài ngời thừ người ra, vẻ mặt lão xiết đôi thê lương, vì lão cảm giác bao năm khổ luyện mà thành vô dụng. Lòng lão chán nản đến cực điểm.

Lệnh Hồ Xung thấy Hoàng Chung Công thiếu não như vậy, lòng chàng xiết nổi băn khoăn, nghĩ thầm:

- Tuy Hướng đại ca dường như có ý không muốn đem việc ta đã mất hết nội lực nói cho bọn này hiểu để họ khỏi trông thấy chỗ ta bị thương trầm trọng phải đến cầu họ cứu trị và có thể sinh điều trở ngại. Nhưng bậc đại trượng phu phải hành động quang minh lỗi lạc, ta không nên chiếm phần tiện nghi của người.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

- Đại trang chúa! Có điều văn bối cần nói rõ là sở dĩ văn bối không sợ tiếng đàn của đại trang chúa phát ra kiếm khí chẳng phải vì nội lực văn bối cao cường mà trái lại vì lẽ trong người văn bối không còn một chút nội lực nào.

Hoàng Chung Công sững sốt đứng dậy hỏi ngay:

- Sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối bị thương nhiều lần, nội lực mất hết nên tiếng đàn của đại trang chúa không đưa cảm ứng vào được.

Hoàng Chung Công ngơ ngác hỏi:

- Thật thế ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Nếu đại trang chúa không tin lời văn bối thì cứ cầm mạch coi sẽ rõ.

Chàng vừa nói vừa đưa tay phải ra. Hoàng Chung Công cùng Hắc Bạch Tử rất lấy làm kỳ, nghĩ bụng:

- Gã này tới Mai trang tuy không rõ ràng là thù nghịch nhưng chung qui vẫn không phải vì lòng tử tế mà sao gã dám thản nhiên đưa tay ra? Như vậy phỏng có khác gì đem tính mạng trao vào tay người? Giả tử mình mượn cơ hội cầm mạch mà nắm lấy huyết đạo trên cổ tay gã thì dù gã có bản lãnh nghiêng trời cũng đành thúc thủ mặc mình muốn giết muốn mổ thế nào cũng được.

Vừa rồi Hoàng Chung Công đã phát huy thần kỹ "Lục đỉnh khai sơn" chẳng những không làm gì được Lệnh Hồ Xung mà lúc tối hậu, cả bảy dây đàn cùng bật tiếng vang, lão đã vận động nội lực đến độ chót khiến bảy dây đàn đều đứt hết. Lão bị cuộc thất bại sâu cay này dù sao vẫn chẳng cam lòng, bụng bảo dạ:

- Dù người có dẫn dụ cho ta thò tay ra để rồi phản phúc nắm lấy huyết đạo thì cũng đưa đến cuộc tử đấu nội lực là cùng.

Lão liền thò tay mặt ra từ từ nắm lấy uyển mạch tay phải Lệnh Hồ Xung.

Lúc lão đưa tay đã ngấm ngấm bố trí "hổ trảo cầm nã thủ", "long trảo công", "tiểu thập bát nã" là ba thứ cầm nã thủ pháp thượng thặng. Bất luận đối phương biến chiêu thế nào cũng không nắm trúng được cổ tay lão để hòng kiềm chế.

Không ngờ Hoàng Chung Công đặt năm ngón tay lên cổ tay Lệnh Hồ Xung, chàng vẫn để yên không cử động, tuyệt không có ý gì thừa cơ phản kích.

Hoàng Chung Công rất đổi kinh dị vì thấy mạch lạc Lệnh Hồ Xung suy nhược vô cùng. Mạch đi chậm chạp thừa thót, đúng là người mất hết nội lực.

Lão ngăn người ra một chút rồi bất giác nổi lên tràng cười khanh khách nói:

- Té ra là thế! Té ra là thế! Lão phu mắc bẫy lão đệ rồi! Lão phu mắc bẫy lão đệ rồi!

Miệng lão nói là mình mắc bẫy mà tinh thần lão tỏ ra rất sung sướng.

Nên biết "Thất huyền vô hình kiếm" là một loại võ công cực kỳ cao thâm. Đã đem nó ra sử dụng được dĩ nhiên đối thủ phải là kẻ sĩ rất cao minh về võ học. Còn phần nội cường mạnh không cần phải nói cũng biết là ghê gớm đến thế nào! Nội lực đối phương càng cường mạnh thì sự phản ứng của tiếng đàn càng ghê gớm!

Ai ngờ đâu Lệnh Hồ Xung không còn mảy may nội lực, thậm chí "Thất huyền vô hình kiếm" đối với chàng thành ra vô dụng.

Hoàng Chung Công sau cuộc đại bại đã chán nản hết chỗ nói. Bây giờ lão hiểu lý do thất bại của mình chẳng phải vì tuyệt kỹ không hiệu nghiệm, dĩ nhiên lão mừng như phát điên không sao nhẫn nại được. Lão nắm lấy cổ tay Lệnh Hồ Xung mà giật, mà lắc vừa cười vừa nói:

- Hảo bằng hữu! Sao lão đệ lại đem điều bí mật này nói cho lão phu hay?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Nội lực vẫn bối đã mất hết mà vừa rồi tử kiếm phải dấu điểm là trong lòng còn có ý bất lương, nhưng chẳng lẽ lại dối trá đến cùng?

Hoàng Chung Công vuốt râu cả cười nói:

- Lão đệ nói vậy thì môn "Thất huyền vô hình kiếm" của lão phu không phải là phế vật. Lão phu chỉ sợ "Thất huyền vô hình kiếm" biến thành "Đoạn huyền vô dụng" mà thôi.

Hắc Bạch Tử bỗng xen vào:

- Phong huynh đệ! Lão đệ thành thực nói ra, anh em ta đều cảm kích, nhưng lão đệ không nghĩ đến tiết lộ nhược điểm mà anh em ta muốn hạ sát lão đệ thật dễ như trở bàn tay ư? Kiếm pháp của lão đệ tuy cao cường nhưng không nội lực thì chẳng thể nào chống chọi được với chúng ta.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Lời nhị trang chúa rất đúng! Có điều văn bối đã biết bốn vị trang chúa đây đều là bậc anh hùng hào kiệt nên mới nói rõ chân tình.

ý chàng nói đã là anh hùng hào kiệt thì khi nào lại nhân lúc người ta gặp nguy hiểm mà hạ thủ?

Hoàng Chung Công gật đầu nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Phong lão đệ! Lão đệ đến tậ trang có mục đích gì cứ nói thẳng còn ngần ngại chi nữa? Bốn anh em ta với lão đệ tuy mới gặp nhau một lần mà tình đồng cốt cựa. Chúng ta làm được tới đâu nhất định giúp lão đệ tới đó.

Hắc Bạch Tử nói:

- Lão đệ đã bị mất hết nội lực tất là mình bị trọng thương. Tại hạ có người bạn thâm giao, y thuật thông thần. Nhưng tính y rất quái dị không chịu chữa bệnh cho người một cách dễ dàng. Có điều y nể mặt tại hạ, nhất định sẽ vui lòng chữa cho lão đệ.

Ngốc Bút Ông nói theo:

- Lão sát nhân danh y Bình Nhất Chỉ đó đối với nhị ca ta...

Lão chưa dứt lời Lệnh Hồ Xung đã la lên:

- Bình Nhất Chỉ đại phu ư?

Hắc Bạch Tử đáp:

- Chính thị! lão đệ cũng nghe danh y rồi phải không?

Lệnh Hồ Xung buồn râu đáp:

- Bình đại phu đã qua đời trên đỉnh Ngũ Bá Cương tỉnh Sơn Đông mấy tháng trước rồi.

Hắc Bạch Tử la lên:

- Trời ơi! Y.. y chết rồi ư?

Đan Thanh tiên sinh hỏi:

- Bệnh gì y cũng chữa khỏi, sao y lại không chữa khỏi cho mình được? Hay y bị kẻ thù sát hại chăng?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu. Cái chết của Bình Nhất Chỉ khiến chàng áy náy vô cùng. Chàng đáp:

- Bình đại phu lúc lâm tử đã cầm mạch cho văn bối và nói là nội thương của văn bối rất dữ dội. Thực tình y không chữa được.

Hắc Bạch Tử nghe tin Bình Nhất Chỉ chết thì thương cảm vô cùng. Lão ngồi thờ người lẳng lặng không nói gì. Bất giác đôi dòng lệ nhỏ.

Hoàng Chung Công trầm tư một lúc rồi nói:

- Phong huynh đệ! Lão phu trở cho lão đệ con đường này nhưng người ta có chịu lời hay không thì chưa thể biết được. Lão phu viết một phong thư cho lão đệ cầm đến ra mắt chưởng môn phái Thiếu Lâm là Phương Chứng đại sư. Nếu lão đệ đem nội công tuyệt kỹ "Dịch Cân Kinh" của phái Thiếu Lâm truyền thụ cho thì lão đệ có cơ hội phục hồi nội lực. Dịch Cân Kinh là một môn huyền bí của phái Thiếu Lâm, nhưng ngày trước Phương Chứng đại sư có thiếu lão phu một món nhân tình, may ra đại sư nể mặt lão phu mà truyền Dịch Cân Kinh lại cho lão đệ cũng chưa biết chừng.

Lệnh Hồ Xung nghe hai lão một giới thiệu Bình Nhất Chỉ và một chỉ điểm đi cầu Phương Chứng đại sư, đều là những nơi rất đích đáng, đủ tỏ hai vị trang chúa chẳng những kiến thức cao siêu mà đối với chàng bằng cả mặt tấm lòng nhiệt thành. Chàng cảm kích vô cùng đáp:

- Dịch Cân Kinh là môn thần kỹ Phương Chứng đại sư chỉ truyền cho đệ tử bản môn. Vả văn bối cũng không tiện vào làm môn hạ phái Thiếu Lâm thì thật là một vấn đề khó giải quyết. Hảo ý của bốn vị trang chúa khiến văn bối cảm kích vô cùng. Văn bối còn sống ngày nào xin ghi nhớ ngày đó. Con người sống hay chết có số mạng. Nội thương trong mình văn bối chẳng có chi khẩn yếu để bốn vị phải quan tâm. Văn bối xin cáo từ.

Hoàng Chung Công nói:

- Khoan đã!

Lão trở gót đi vào nội thất lấy ra một cái bình sứ nói:

- Đây là hai viên thuốc mà ngày trước tiên sư đã ban cho. Thuốc này vừa bồi bổ gân cốt vừa trị thương rất hiệu nghiệm. Ta tặng cho lão đệ để dài lòng tri ngộ, lão đệ đừng từ chối.

Lệnh Hồ Xung thấy cái bình đầy nắp gỗ cũ kỹ thì biết là di vật của sư phụ lão trân quý vô cùng, chàng vội đáp:

- Đây là tứ vật của tôn sư tiên bối, văn bối không dám bái lãnh.

Hoàng Chung Công thở dài nói:

- Bốn anh em ta tuyệt tích giang hồ không cùng người ngoài tranh đấu thì dù là thánh dược trị thương cũng chẳng để làm gì. Chúng ta lại không có con. Lão đệ mà từ chối thì hai viên thuốc này chỉ còn đường bỏ vào quan tài.

Lệnh Hồ Xung thấy lão nói bằng một giọng thê lương đành trịnh trọng cảm ơn đón lấy thuốc rồi cáo từ ra cửa.

Hắc Bạch Tử, Ngọc Bút Ông, Đan Thanh tiên sinh dẫn chàng về kỳ thất.

Hướng Vấn Thiên thấy bốn người đều lộ vẻ nghiêm trọng thì biết ngay Lệnh Hồ Xung đã tỷ kiếm với đại trang chúa và phân thắng lại đến với chàng.

Giả tỷ mà đại trang chúa đắc thắng thì Hắc Bạch Tử còn có thể giữ vẻ thản nhiên, nhưng Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh nhất định hớn hỏ tươi cười ra mặt và gặp Hướng Vấn Thiên lập tức đòi lấy tám bút thiếp của Trương Húc cùng bức tranh sơn thủy của Phạm Khoan.

Hướng Vấn Thiên là tay xét đoán lòng người rất giỏi, tuy hẳn biết rõ Lệnh Hồ Xung đắc thắng, vẫn giả vờ hỏi:

- Phong huynh đệ! Lão đệ đã được đại trang chúa chỉ điểm kiếm pháp chưa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Công lực đại trang chúa cao thâm khôn lường, nhưng gặp phải tiểu đệ nội lực mất hết thành ra công lực của tiên bối phát huy vào cây dao cầm không cảm ứng đến tiểu đệ. Chuyện bất ngờ trong thiên hạ đến thế là cùng!

Đan Thanh tiên sinh trợn mắt lên nhìn Hướng Vấn Thiên nói:

- Phong huynh đệ đây là con người thành thực, chẳng dấu diếm điều chi hết. Đồng huynh lại bảo nội lực y cao thâm hơn Đồng huynh nhiều, nên đại ca ta mắc hỡm.

Hướng Vấn Thiên cười nói:

- Khi Phong huynh đệ chưa mất hết nội lực thì thực tình y cao thâm hơn tại hạ nhiều. Tại hạ nói đó là ngày trước chứ không phải hiện nay.

Ngốc Bút Ông hừ một tiếng rồi nói:

- Đồng huynh là con người khó chơi lắm!

Hướng Vấn Thiên chấp tay nhìn Hắc Bạch Tử nói:

- Trong Mai trang đã không ai thắng được kiếm pháp của Phong huynh đệ, vậy bọn tại hạ xin cáo từ.

Đoạn hẳn quay lại bảo Lệnh Hồ Xung:

- Chúng ta đi thôi!

Lệnh Hồ Xung chấp tay khom lưng nói:

- Tình cao nghĩa cả của bốn vị trang chúa khiến cho văn bối cảm kích vô cùng. Sau này nếu có cơ hội sẽ xin đến bái kiến.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Phong lão đệ! Bất luận lúc nào lão đệ muốn uống rượu thì cứ việc đến đây. Còn Đồng huynh kia ha ha!...

Hướng Vấn Thiên mỉm cười nói:

- Tửu lượng tại hạ kém lắm, dĩ nhiên không dám đến làm phiền tứ trang chúa.

Hắn dứt lời chấp tay bái biệt lần nữa rồi dắt Lệnh Hồ Xung ra đi.

Bọn Hắc Bạch Tử đưa chân hai người.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Xin ba vị trang chúa lưu bộ, bắt tất phải tiến chân.

Ngốc Bút Ông nói:

- Ha ha! Đồng huynh tưởng bọn ta đưa chân mình đấy ư? Bọn ta có tiền là tiền Phong huynh đệ, chứ Đồng huynh mà tới đây một mình thì bọn ta không đưa chân nửa bước đâu.

Hướng Vấn Thiên cười nói:

- Té ra là thế!

Bọn Hắc Bạch Tử tiến chân ra tận cổng ngoài mời cùng Lệnh Hồ Xung trân trọng từ biệt. Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh mắt lờ lờ nhìn Hướng Vấn Thiên, dường như bức mình chưa lời được cái bực trên lưng hấn lại.

Hướng Vấn Thiên dặt tay Lệnh Hồ Xung đi vào rừng liễu âm u, rời xa Mai trang rồi cười hỏi:

- Đại trang chúa pháp huy "Vô hình kiếm khí" vào cây đèn rất là lợi hại. Lão đệ làm thế nào mà thủ thắng được y vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Té ra đại ca đã biết cả rồi. May ở chỗ nội lực của tiểu đệ đã mất hết. Nếu không thì lúc này e rằng tính mạng tiểu đệ cũng không còn nữa. Đại ca! Đại ca có thù hằn gì với bốn vị trang chúa vậy?

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Có thù gì đâu? Tiểu huynh cũng chưa từng gặp họ bao giờ, làm gì mà nên thù?

Bỗng có tiếng người la:

- Đồng huynh! Phong huynh! Hai vị hãy quay trở lại đã!

Lệnh Hồ Xung quay lại thấy bóng người lướt rất nhanh đi tới trước mặt. Chính là Đan Thanh tiên sinh. Trong tay y cầm một bát rượu gần đầy. Y chạy nhanh như vậy mà rượu không rót ra ngoài đủ tỏ khinh công y trên đời hiếm có. Hướng Vấn Thiên hỏi:

- Tứ trang chúa lật đặt rượt theo có điều chi dạy bảo?

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Phong lão đệ! Ta có nửa bình Trúc Diệp Thanh cất đã hơn trăm năm. Lão đệ mà không nếm thử thì thật là đáng tiếc.

Y nói xong cầm bát rượu đưa tới. Lệnh Hồ Xung đón lấy bát rượu thấy màu xanh biếc như ngọc Phỉ thúy nhìn không thấy đáy. Rượu bốc mùi thơm cực kỳ thuần hậu thì khen rằng:

- Quả là thứ rượu rất quý!

Chàng uống một hớp lại ca tụng một tiếng.

- Ngon quá!

Chàng uống liền bốn hớp hết trơn bát rượu rồi nói:

- Rượu này mới uống nhẹ nhàng và sau lại rất đậm đà. Chắc là do một nhà nổi tiếng ở Trấn Giang đất Dương Châu đã cất thành.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Đúng đó! Đây là của một vị đại hòa thượng chùa Kim Sơn ở Trấn Giang đã tặng cho ta. Trong chùa có cả thầy sáu bảy bình kê bằng vật báu trấn tự của chùa Kim Sơn. Phong lão đệ! Ta còn mấy thứ rượu ngon, mời lão đệ phẩm bình được không?

Lệnh Hồ Xung một là có rất nhiều hảo cảm với Giang Nam tứ hữu, chỉ muốn thân cận, hai là được uống rượu ngon, dĩ nhiên chàng thích lắm, liền đưa mắt hỏi ý Hướng Vấn Thiên.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Lão đệ! Tứ trang chúa mời lão đệ uống rượu, vậy lão đệ hãy trở lại đi! Còn tiểu huynh đây Tam trang chúa và Tứ trang chúa nhìn mặt chỉ thêm bực mình. Vậy tiểu huynh... ha ha... ha ha...

Đan Thanh tiên sinh cười nói:

- Ta bực mình với Đồng huynh bao giờ? Vào cả đi! Vào cả đi! Đồng huynh đã là hảo hữu với Phong lão đệ thì cũng là hảo hữu của chúng ta chứ sao?

Hướng Vấn Thiên toan từ chối, nhưng Đan Thanh tiên sinh một tay dắt Lệnh Hồ Xung còn một tay kéo lão cười, nói:

- Đi đi! Hãy vào uống mấy chung đã!

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Lúc bọn mình cáo từ. Tứ trang chúa ra chiều lạnh nhạt với Hướng đại ca mà sao bây giờ đột nhiên lão tỏ vẻ đầm thắm? Hay lão không quên được cái bực trên lưng y, lại bày ra kế gì để lấy cho bằng được tấm bút thiếp.

Ba người về đến Mai trang. Ngốc Bút Ông đứng chờ ở cửa reo lên:

- Phong lão đệ quay lại rồi! Hay quá! Hay quá!

Bốn người lại vào kỳ thất. Đan Thanh tiên sinh rót mấy thứ rượu ngon chén chúc chén anh với Lệnh Hồ Xung ra chiều rất tương đắc, còn Hắc Bạch Tử thủy chung vẫn không lộ diện.

Trời đã xế chiều, Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh không ngớt lăm lét ngó ra cửa dường như có ý chờ đợi ai. Hướng Vấn Thiên mấy lần cáo biệt mà hai lão cố lưu hấn lại.

Lệnh Hồ Xung không nói gì, cứ ngồi uống rượu tà tà.

Hướng Vấn Thiên ngừng trông trời chiều nói:

- Hai vị trang chúa mà không cho ăn cơm thì đói đến lả người mất.

Ngốc Bút Ông nói:

- Được, được!

Rồi lão lớn tiếng gọi:

- Đình quản gia! Mau bày tiệc đi!

Đình Kiên đứng ngoài cửa dạ một tiếng rồi đi luôn.

Giữa lúc ấy cánh cửa kẹt mở, Hắc Bạch Tử bước vào nhìn Lệnh Hồ Xung nói:

- Phong huynh đệ! Tệ trang còn có một vị muốn lãnh giáo kiếm pháp của lão đệ.

Ngốc Bút Ông, Đan Thanh tiên sinh nghe Hắc Bạch Tử nói vậy thì mừng quýnh, nhảy lên hỏi:

- Đại ca ưng thuận rồi ư?

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Người nào đó tử kiếm với ta mà lại cần phải được đại trang chúa ưng thuận? Bọn này giữ ta lại đây, dường như nhị trang chúa đến thương lượng với đại trang chúa mà phải bấy lâu mới được đại trang chúa chấp thuận. Thế thì người đó nếu không phải con cháu vào hàng hậu bối đại trang chúa, tất cũng là kẻ thuộc hạ. Chẳng lẽ kiếm pháp y còn cao thâm hơn đại trang chúa hay sao?

Chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi la thầm:

- Thôi hỏng hết rồi! Bây giờ họ biết mình không còn chút nội lực, họ muốn giữ thể diện không tiện động thủ với mình nữa. Nếu họ cho một tên hậu bối hoặc kẻ thuộc hạ đứng ra động thủ với mình, chuyên môn tử thí nội lực thì còn chi là tính mạng?

Nhưng rồi chàng thay đổi ý nghĩ tự nhủ:

- Bốn vị trang chúa đều là anh hùng hiệp sĩ quang minh lỗi lạc khi nào lại có những hành vi đê hèn, nhưng Tam trang chúa và Tứ trang chúa lại mê tám bút thiếp và bức họa như điên. Còn Nhị trang chúa tuy mặt lạnh như tiền song chưa lấy được bản thế cờ cũng chưa yên tâm. Vậy họ vì những món sở thích kia mà phải thi hành hạ sách cũng không phải là chuyện phi lý. Nếu có người muốn dùng nội lực hại ta thì ta phải dùng kiếm pháp đả thương vào chỗ yếu hại của họ trước.

Trong giờ khắc này, đầu óc chàng nảy ra không biết bao nhiêu ý nghĩ.

Hắc Bạch Tử lại nói:

- Phong huynh! Phiên lão đệ lại đi mấy đường kiếm nữa.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Nếu dùng thực lực thì ngay Tam Tứ trang chúa văn bối cũng không địch nổi, chứ đừng nói đến Nhị trang chúa và đại trang chúa nữa. Võ công bốn vị tiền bối ở Cô Sơn Mai trang thật là trác tuyệt. Có điều văn bối đồng tính thích rượu mà nhân nhượng mọi điều. Kiếm thuật của văn bối còn kém cỏi lắm, thiết không dám phô trương cái dở của mình nữa.

Đan Thanh tiên sinh nói:

- Phong lão đệ! Dĩ nhiên võ công vị kia còn thâm hậu hơn lão đệ bất tất phải lo ngại y...

Đan Thanh tiên sinh chưa dứt lời, Hắc Bạch Tử đã chen hòng:

- Trong tề trang còn có một bậc tiền bối danh gia nghiên cứu kiếm thuật. Người nghe nói kiếm pháp của lão đệ cực kỳ tinh thâm, nhất định đòi thử mấy chiêu. Vậy lão đệ cứ thử đấu với y một keo.

Lệnh Hồ Xung rất đổi phân vân, nghĩ bụng:

- Nếu mình lại thử đấu keo nữa không khéo sẽ lâm vào tình thế bất buộc phải hại người và gây thành cừ hận với Giang Nam tứ hữu.

Nghĩ vậy chàng liền đáp:

- Bốn vị trang chủa đối với văn bối tử tế hết chỗ nói. Bây giờ lại đấu một cuộc nữa, không hiểu vị tiền bối kia tính nết ra sao? Nếu xảy chuyện bất ngờ tất không khỏi ân hận khi chia tay. Hoặc giả văn bối bị thương dưới tay kiếm của tiền bối đó, há chẳng tổn thương mối hòa khí ư?

Đan Thanh tiên sinh cười đáp:

- Không sao đâu. Chẳng... chẳng...

Hắc Bạch Tử lại cướp lời:

- Bất luận thế nào, bốn anh em ta cũng không phiền trách lão đệ đâu.

Hướng Vấn Thiên xen vào:

- Được rồi. Bây giờ lại thử đấu một cuộc nữa thì đã sao? Tiểu huynh có chút việc cần phải đi ngay. Lão đệ đến Quảng Châu sẽ gặp ta.

Ngốc Bút Ông và Đan Thanh tiên sinh đồng thanh:

- Đồng huynh đi trước thế nào được?

Ngốc Bút Ông lại tiếp:

- Trừ phi Đồng huynh chịu để tám bút thiệp của Trương Húc lại.

Đan Thanh tiên sinh cũng hỏi:

- Phong lão đệ mà thua thì bọn ta biết đi đâu kiếm Đồng huynh để lấy bút họa cùng kỳ phổ? Không được! Đồng huynh phải nín lại một lúc nữa. Đình quán gia! Mau chuẩn bị yến tiệc đi!